

Forfatter: Lie, Jonas

Titel: BREV FRA: Lie, Jonas (1872-11-22)

Citation: Lie, Jonas: "BREV FRA: Lie, Jonas (1872-11-22)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 506. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000320.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Romaden 22. Novbr. 1872.

S. T.

Hr. Cancelliraad Hegel. R. af S. O.

Jeg har den Ære som i mit Telegram at erkjende Modtagelsen af Deres Brev af 4de d. M. med Op- og Afgjørelse for 2det Oplag af »Fortællinger og Skildringer fra Norge« å 2000 Exemplarer med ialt 640 Rdl. dansk.

. . . Bogens Emner ere saa specielt norske — og, da Ordforklaringerne kom for sent frem — er der tillige saamange for Danske uforstaaelige Ord og Antydninger, at dens Marked i Længden vil blive Norge — at sige om det har lykkedes mig at levere det Arbeide, som jeg ved Bogen har tænkt. Jeg har villet unddrage disse nationale Emner fra vore Maalstrævere ved at vise, at vort almindelige Sprog magter at behandle ogsaa dem. Den sande Kritik over denne Bog vil være, om den vil vedblive i Længden at kjøbes i Norge.

Jeg henlever paa det Haab, at jeg ikke skal blive prøvet med den Skuffelse, at min Bog ikke kommer ud til Jul. Jeg har ikke for Skik at rose mig selv — det er altid en unyttig Gjærning; men lige over for Bemærkningen om det muligens overfyldte Marked maa jeg udtale, at jeg ikke har Følelsen af at burde vige for Nogen i min Digtart og, troede jeg det, vilde jeg imorgen slippe Pennen.

Min Bog har hellerikke den mindste Lighed — uden en flygtig i Titelen — med Fru Thoresens Vestkyst-Billeder. Den behandler hidtil uberørte Forholde i Finmarken ligefra den gamle kjøbenhavnske Factoritid dernordpaa og er en Fortælling, hvorigjennem væsentlige, hidtil ubehandlede Drag af vort Folks Karakter og Forholde er forsøgt poetisk afspeilede. Om den duer, hvilket jeg naturligvis ikke tør afgive Dom om, men kun haabe paa — vil den vare udover en enkelt Julesaisons Afsætningsforholde. For at faa den efter Evne poetisk-simpel og enkel og undgaa det, hvortil Sujettet saa stærkt fristede, nemlig at skrive en udvortes Begivenhedsroman istedetfor, hvad jeg vilde, har jeg arbeidet overordentlig Meget, skjønt jeg haaber, at intet Spor deraf skal sees i Bogen. Jeg har strøget mindst ligesaa meget, som nu trykkes.

Jeg tilskrev Dem, at Bogen skulde komme ud ivaar. Men, da jeg dengang ikke var fornøiet med den, maatte jeg bide i det sure Æble og opsætte til Jul, hvorom s. 507 jeg i August tilskrev Cancelliraaden, bemærkende, at Manuskriptet vilde komme 15 Octbr. Sygdom isommer gjorde, at Manuskriptet først kunde sendes, den første 2/3 tolv Dage efter fra Rom, nemlig den 27de Octbr., og den sidste 1/3 den 12 November. For at faa Bogen færdig har jeg paa en Maade sat min egen og mines Helbred paa Spil ved et forlænget Ophold i det strenge Veirlag oppe i Rocca di Papa. Saa Meget er vist, at, om Bogen ikke kommer ud til Jul, vil det være et ikke let opretteligt Tab for mig i mere endog end den for mig saa vigtige økonomiske Henseende. Det norske Publicum venter nu engang paa den poetiske Fortælling af mig, som ikke kom forrige Jul og venter paa en Maade, der vistnok er ualmindelig smigrende men tillige ikke længere tør skuffes. Jeg er, foruden paa saa mange andre Vis, ogsaa bleven gjort opmærksom derpaa af Mænd, hvis Ord hos os nyde størst Anseelse samt tillige privat af Storthingsmænd med Hensyn til Digtergagen, hvortil der isaafald — om Bogen er brav — er Udsigt.

Skjønt denne Bog udenfor et Par Sange ikke indeholder mange særegne Ord og let læses ogsaa af Danske, maa jeg dog anse det for en meget heldig Idé af Dem at lade sætte Ordforklaringer under Texten, hvorfor jeg er Dem meget taknemmelig.

. . . En Idé til en Vignet kunde være en Nordlandsbaad i svær Sjøgang, krængende, med Seilet formedelst det haarde Veir sænket til midt ned paa Masten . . . En Tremaster eller et Vrag (som Bogen nævner om) vil derimod ikke due, da disse Ting ere holdte i Fortællingen mere paa en indre Maade. I Baaden kunde man, om man vilde, sætte 5 Mand i Topluer; men ogsaa lade Baaden krænge til den ene Side slig, at ingen af dem sees, medens Bølgen bryder høit indover ved Bougen og skjuler det Meste af Baadens Forparti, undtagen selve Forstevnen, og kunde man see et Par af Mændenes Topluer over Rælingen. Jeg kan desværre ikke tegne.

Forventende Hr. Cancelliraadens Svar i dette for mig saa vigtige Anliggende er jeg i Ærbødighed

Deres

Jonas Lie.